

РЕШЕНИЕ

№ 10513

гр. София, 19.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА**

при участието на секретаря **ЕВА ЮЛ. ИВАНОВА**
като разгледа докладваното от **ГЕРГАНА В. НЕДЕВА** Гражданско дело № 20211110171861 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „...“, ЕИК, твърди, че ответникът **К. Л. М.**, ЕГН *****, е потребител на топлинна енергия за имот с адрес гр. София, ж.к. ..., с присъединен **абонатен № ...**, като не бил заплатил следните суми - сумата от **1751,49 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от **01.05.2017 г. до 30.04.2019 г.**, ведно със законна лихва от 30.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането; сумата от **415,84 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ТЕ за периода от 15.09.2018 г. до 12.08.2021 г.; сумата от **23,90 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 30.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането и сумата от **6,27 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ДР за периода от 31.08.2018 г. до 12.08.2021 г., за които суми има издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК по **ч. гр. д. № 50517/2021 г.** по описа на СРС, 164-и състав.

В исковата молба ищецът „...“, ЕИК, поддържа, че ответникът **К. Л. М.**, в качеството си на собственик на топлоснабден имот т- Апартамент № 228, находящ се в гр. София, ж.к. „...“, с присъединен **абонатен № ...**, по смисъла на 153, ал.1 от ЗЕ се явява клиент на топлинна енергия за битови нужди относно топлоснабдявания имот. Твърди се, че продажбата на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни Общи условия, които имат характер на договор между топлопреносното предприятие и потребителя, а именно одобрените ОУ, влезли в сила на 11.07.2016 г., за продажба на топлинна енергия от „...“ на потребители за битови нужди, които са в сила и съответно са относими към процесния период. Поддържа, че с ОУ от 2016 г. е установено задължение за изплащане на месечните задължения в определения за това 45 дневен срок, считано от датата на публикуването на фактурите на интернет страницата на ищеца, като обезщетение

за забава се начислява само по изготвените изравнителни сметки. Твърди, че топлоснабденият имот се намирал в сграда-етажна собственост, в която разпределението на топлинна енергия било извършвано от „... съобразно сключения между това дружество и сградата в етажна собственост договор. Ищецът моли съда да осъди ответника да заплати претендираните с исковата молба суми.

Ищецът представя писмени доказателства и сочи относими доказателствени средства, в т.ч. изслушване на съдебнотехническа и съдебно-счетоводна експертиза, които да отговорят на поставени в исковата молба въпроси, касаещи топлоснабдяването и заплащането на отоплителната услуга през процесния период. Моли за прилагане към настоящото дело на ч. гр. д. № 50517/2021 г. по описа на СРС, 164-и състав.

По искане на ищеца в производството е конституирано като трето лице-помагач, фирмата за дялово разпределение „...“, което изразява становище за основателност на исковете, като твърди дяловото разпределение в процесния имот с присъединен абонатен № ... да е извършвано от него по възлагане от ищеца и в съответствие с действащите през периода нормативни актове. Ангажира относими по делото писмени доказателства, с които разполага, касаещи отчитането и разпределението на ТЕ в имота на ответника за процесния период, в т.ч. изравнителните сметки, от които е видно каква е разликата между прогнозно начислените в данъчните фактури от дружеството суми за ТЕ и реалния разход за ТЕ за топлоснабденият имот през отделните месеци от процесния период.

Ответникът **К. Л. М.**, ЕГН *****, чрез адв. К. С., с отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК оспорва предявените искове като неоснователни. Не твърди да са правени плащания от негова страна. Не оспорва количеството топлинна енергия, която ищецът твърди да е доставил, нито стойността на същата. Оспорва да е собственик или ползвател на процесния имот. Оспорва да съществуват облигационни отношения между страните. Навежда възражение за изтекла погасителна давност по отношение вземанията за топлинна енергия и за дялово разпределение, включително за лихвите върху главниците, за периода до месец август 2018 г. Претендира нищожност на клаузите по чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ОУ, поради противоречието им с чл. 146, ал. 1, предл. 1 ЗЗП. Поддържа, че обвързаното настъпване на падежа на задължението за плащане с притежаването на специално техническо средство /компютър, смартфон или друго средство/, чрез което да се достъпи до интернет, поставя потребителя в значително неравностойно икономическо положение спрямо търговеца. С оглед изложеното ответникът твърди, че не е настъпила забава, тъй като няма валидна клауза, уреждаща падежа, респективно липсва покана за плащане от страна на ищеца до ответника. Поддържа, че по делото не са приложени доказателства, от които да се установи публикуването на месечните фактури на интернет страницата на дружеството ищец. Оспорва да се дължи стойността на услугата за дялово разпределение, тъй като ищецът не извършвал тази услуга. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира присъждане на разноски. Възразява срещу искането за допускане на СТЕ и ССче.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ:

Предвид нормата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия. Съгласно §1, т.2а от ДР на ЗЕ /в редакцията му към 17.07.2012 г. относима към процесния период/ и т.2 от приложимите ОУ на ищеца „**битов клиент**“ е този, който купува електрическа или **топлинна енергия** с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди, а „**потребител на енергия**“ или природен газ за битови нужди е **физическо лице, собственик** или ползвател

на имота, което използва ел. или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване за домакинството си.

Видно от извършената справка за собственост върху топлоснабдения имот, изискана от Столична община, направление „Архитектура и градоустройство“, и приложената към нея Заповед № ... г. на Председателя на Изпълнителен комитет на Столичен народен съвет ответникът **е придобил правото на собственост** върху процесния недвижим имот, представляващ Апартамент № 228, находящ се в гр. София, ж.к. „...“, като обезщетение срещу отчужден негов имот.

Съгласно чл. 36 от ОУ на ищеца, клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от клиента Търговец /ФДР/, като стойността ѝ се формира от цената за обслужване на партидата на клиента, вкл. изготвянето на изравнителните сметки и цена за отчитане на един уред за дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента, за отчитане на уредите за дялово разпределение извън обявените от търговеца дати, се заплаща допълнителна цена, по ценоразпис определен от Продавача. Редът и начина на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата.

При избора на топлинен счетоводител, на проведеното общо събрание на етажната собственост в жилищната сграда /на 23.11.2001 г./, находяща се в гр. София, ж.к. „...“, бл. ..., вх. И, лично е присъствал ответникът К. М. /вписан под № 14 в Списъка на присъстващите етажни собственици/, който видно от протокола от общото събрание е удостоверил с подписа си, че ще ползва услугите на „...“, в т.ч. е изразил съгласие за въвеждане на топлинно счетоводство на разходите за отопление и топла вода и е декларирал разсрочено плащане. Посочените по-горе доказателства са приети по делото като неоспорени от ответника.

От съвкупната преценка на същите, в т.ч. извлечение от сметки за аб. № ..., протокол от проведено на 23.11.2001 г. общо събрание на етажните собственици на адрес гр. София, ж.к. „...“, бл. ..., вх. И, подписан лично от ответника К. М., в т.ч. Договор № 1763 от 03.12.2001 г. сключен между ФДР „...“ и ЕС, находяща се на посочения адрес, по делото се установява, че сградата в режим на ЕС, намираща се на горния адрес е била топлоснабдена през целия процесен период, което обстоятелство не се оспорва от ответника.

Ето защо настоящият съдебен състав приема, че от събранията по делото писмени доказателства се установяват въведените с исковата молба твърдения ответникът К. М., в качеството си на собственик на топлоснабдения имот – Апартамент № 228, находящ се в гр. София, ж.к. „...“, през процесния период /01.05.2017-30.04.2019 г./ да е бил потребител на доставяната до имота му топлинна енергия.

Предвид цитирания по-горе законов текст ответникът, като собственик на топлоснабдения имот, е бил обвързан по силата на закона, съгласно ОУ на ищеца, от договорни отношения с ищцовото дружество, досежно доставяната до собствения му имот топлинна енергия, без да е необходимо изрично негово изявление, че желае да закупува доставяната в имота от ищеца „...“, топлинна енергия.

В този смисъл е и константната съдебна практика на ВКС, изразена в редица съдебни актове. Така например с Определение № 1200 от 02.12.2013 г. по гр. д. № 4372/2013 г., Г. К., III ГО на ВКС, Решение № 221/11.07.2011г. по т.д. № 5/2010г. по описа на ВКС, ТК, II-ро отд., постановено по реда на чл.290 ГПК, както и с Определение № 643 от 13.05.2014 г. по гр. д. № 1086/2014 г., Г. К., III Г. О. на ВКС, е възприето, че разбирането на съдилищата, че между страните са възникнали облигационни отношения във връзка с доставката на топлоенергия по силата на закона, без да е необходимо сключване на индивидуален договор с потребителя, **съответства** на практиката на ВКС, отразена в решения № 443 от 21.11.2013 г. по гр. д. № 5934/2013 г. на IV ГО на ВКС, решение № 221 от 11.07.2011 г. по т. д. № 5/2010 г. на II ГО на ВКС и определение № 1200 от 2.12.2013 г. по гр. д. № 4372/2013 г. на III ГО на ВКС.

По този въпрос няма противоречие и с Директива 93/13 от 5 април 1993 г. на ЕИО на Съвета на Европа относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Обвързването на потребителя с общи условия може да противоречи на чл.3, т.1 от Директива 93/13 от 5 април 1993 г. на ЕИО на Съвета на Европа **само в случаите**, когато дадена клауза създава в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора, каквото не се установява да е налице. В този смисъл са и множество други определения и решения на ВКС, с които е посочено, че клаузите от ОУ на ищеца, не попадат в нито една от хипотезите на чл.143 от Закона за защита на потребителите /в сила от 10.06.2006 г./, поради което не могат да се квалифицират като неравноправни.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни ОУ, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Общите условия са валидни и обвързват ответника и без изричното им приемане. Съгласно чл. 150, ал. 3 ЗЕ в срок до 30 дни след влизането в сила на общите условия, клиентите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното топлопреносно предприятие заявление, в което да предложат специални условия. По делото не се установява ответникът да се е възползвал от правото си по чл. 150, ал. 3 ЗЕ и въз основа на същото да е сключено с него допълнително споразумение.

Предвид изложеното съдът приема за безспорно установено по делото, че между страните за процесния период е бил сключен действителен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни ОУ.

От приложените по делото писмени доказателства – извлечения от сметки, фактури и отчети се установява, че до имота е доставена топлинна енергия на посочената в исковата молба парична равностойност, като претендираните за плащане от ищеца суми са изчислени при спазване на законовите изисквания, което обстоятелство не се оспорва от ответника. По делото няма представени доказателства, а и ответникът не навежда твърдения в тази насока, че е погасил чрез плащане цената на доставената топлинна енергия за процесния период.

Задължително условие /основание/, за да възникне задължение на потребителите за заплащане на сумите за услугата по дялово разпределение към топлофикационното дружество е такава услуга да е реално извършена. В настоящото производство това обстоятелство не се оспорва от ответника, а и от представените от ФДР „...“ документи, касаещи дяловото разпределение в имота, приети като доказателства и неоспорени от ответника, се установява, че действително в апартамента, собственост на ответника, е извършвана дейност по дялово разпределение, включваща посещения на адреса, реално отчитане на индивидуалните уреди за доставеното и изразходвано количество ТЕ за отопление и топла вода, изготвяне на справки за разпределение на потребената топлинна енергия и издаване на изравнителни фактури за отчетния период. По делото няма представени доказателства, а и ответникът не навежда твърдения в тази насока, че е погасил чрез плащане цената на услугата „дялово разпределение“.

По възражението за давност:

Предвид горния извод на съда за основателност на иска, касаещ доставената, но незаплатена ТЕ, и услуга за ДР, следва да бъде разгледано своевременно въведеното от ответника чрез процесуалния му представител в срока по чл. 131 ГПК възражение по чл. 120 ЗЗД, за изтекла погасителна давност за част от претендираните от ищеца вземания.

Съдът приема, че е приложим тригодишният давностен срок, съобразно с чл. 111, б. ”в” от ЗЗД. Задължението по чл. 155, ал. 1 от ЗЕ представлява задължение за периодично плащане, тъй като са налице повтарящи се през определен период от време еднородни задължения, в посочен от Общите условия падеж. В този смисъл е и ТР № 3 от 18.05.2012 г. на ВКС по тълк.д. № 3/2011 г. Съгласно нормата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД погасителната давност

започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо, а ал. 2 на същия текст предвижда, че ако е уговорено, че то става изискуемо след покана давността започва да тече от деня, в който вземането е възникнало. Законодателят е уредил институтът на погасителната давност по начин, че началният момент, от който погасителната давност се прилага да се свързва с обективно осъществени факти и да не зависи от волята на страните по правоотношението. Поканата по смисъла на чл. 84, ал. 2 ЗЗД е необходима, за да възникне отговорността на длъжника за забава, но не и за възникване на вземането, от който момент започва да тече погасителната давност. Задълженията на ответника за заплащане на стойността на доставената енергия са възникнали като срочни и съгласно Общите условия месечните суми за топлинна енергия са били дължими в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Следователно за всяка една от претендираните месечни суми, дължими за топлинна енергия относно процесния период тригодишният давностен срок тече от момента, в който изтича срока за тяхното плащане. Анализът на цитираната нормативна уредба води до извод, че в случаите на чл. 155, ал. 1, т. 1 или т. 2 ЗЕ задълженията на потребителите за заплащане на месечни вноски /равни или прогнозни/ не са в зависимост от изравнителния резултат в края на съответния отчетен период, а имат самостоятелен характер. Изравнителният резултат не влияе на дължимостта на месечните вноски в установените за тях срокове, а води до възникване на ново вземане в полза на една от страните по облигационното отношение в размер на разликата между начислената суми по прогнозните вноски и стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода. В зависимост от това дали начислените прогнозни месечни вноски са в по-голям или по-малък размер от стойността на действително доставеното количество топлинна енергия, отчетено в края на периода, то това ново вземане възниква в полза на потребителя или в полза на топлопреносното предприятие. Новото "изравнително" вземане обаче винаги е самостоятелно и различно от вземанията на топлопреносното предприятие за месечни вноски /равни или прогнозни/, а не се касае до корекция на тези вноски със задна дата. Теченето на давността се прекъсва на основание чл. 116 ЗЗД с предявяването на заявлението от ищеца по чл. 410 ГПК пред съда. Ето защо вземанията на ищеца, станали изискуеми преди 30.08.2018 г., са погасени по давност. Поради това настоящият съдебен състав приема, че към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение вземанията, възникнали за доставка на ТЕ за периодите от 01.05.2017 г. до 30.06.2018 г. са погасени по давност. С оглед изложеното ответникът следва да дължи заплащане на процесната главница за ТЕ, изискуема в периода от **01.07.2018 г. до 30.04.2019 г.**, или сумата от **799,98 лв.**, до който размер иска е основателен и доказан, а за разликата от **951,51 лв.** иска ще подлежи на отхвърляне като погасен по давност.

Претендираната главница за дялово разпределение не е обхваната от 3-годишната погасителна давност, с оглед което иска за главницата за ДР, следва да се уважи в предявения размер от **23,90 лв.**

По иска по чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Предвид чл. 150 ЗЕ отношенията по повод продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие и потребителя на същата се уреждат от публично известни Общи условия. Предвид липсата на данни по делото за възражение от ответника по чл. 150, ал. 3 ЗЕ съдът намира, приетите от „... и одобрени от Комисията Общи условия за процесния период /тези приети с решение по Протокол № 7/23.10.2014 г., на Съвета на директорите на „... одобрени от КЕВР с решение № ОУ-1/27.06.2016 г./ да са обвързващи и за ответника М.. С разпоредбата на чл.33, ал.2 от ОУ е предвидено задължение за клиентите на „Топлофикация София“ ЕА да заплащат задълженията по Общите фактури, в **45-дневен срок** след изтичането на периода, за който се отнасят. Съгл. чл. 33, ал. 4 от ОУ, продавача начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва „само за задълженията по чл. 32, ал. 2 и ал. 3 /т.е. за задълженията по ОФ, изготвени след изравняването/ ако не са

заплатени в срока по ал. 2 – 45 дневен. В случая важи принципа „Срокът кани вместо кредитора“ и в този смисъл, съгл. чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на доставената му топлинна енергия и дължи обезщетение в размерите по чл. 86 ЗЗД. Така например цената на доставената ТЕ през м.05.2017 г. следва да бъде заплатена до 45 дни от изтичането на месеца, за който се отнася или до 15.07.2017 г., но ищецът може да претендира лихва за забава върху тази стойност едва след издаване на Общата фактура за отоплителен сезон 2017/2018 г. към 31.07.2018 г. и в случай, че не бъде заплатена в срок от 45 дни от издаването ѝ. В този смисъл и на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок /т.е. след 15.09.2018 г./ купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на доставената му топлинна енергия и дължи обезщетение в размерите по чл. 86 ЗЗД. По делото не е допусната съдебно-счетоводна експертиза, поради което съдът следва да изчисли служебно размера на дължимото обезщетение за забава върху дължимите главници, като вземе предвид периода, през който на територията на Република България е било обявено извънредно положение от 13.03.2020 г. до 14.05.2020 г., в т.ч. разпоредбата на чл.6 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 г., и за преодоляване на последиците (загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г.) . Размерът на обезщетението за забава върху необхванатите от погасителната давност суми за ТЕ следва да е в размер на **141,56 лв.**, изчислена с калкулатор за законна лихва [//www.calculator. bg/](http://www.calculator.bg/) по реда на чл. 162 ГПК. За разликата до пълния предявен размер от 415,84 лв. или за сумата от **274,28 лв.** искът като неоснователен подлежи на отхвърляне.

Относно претенцията за лихва върху уважената главница за дялово разпределение съдът счита следното: Съгласно чл. 36 от ОУ на ищеца, клиентите заплащат цена за услугата „дялово разпределение“, извършвана от избран от клиента Търговец /ФДР/, като стойността ѝ се формира от цената за обслужване на партидата на клиента, вкл. изготвянето на изравнителните сметки и цена за отчитане на един уред да дялово разпределение и броя на уредите в имота на Клиента, за отчитане на уредите за дялово разпределение извън обявените от търговеца дати, се заплаща допълнителна цена, по ценоразпис определен от Продавача. Редът и начина на заплащане на услугата дялово разпределение се определя от продавача, съгласувано с търговците извършващи услугата. Продавачът има право да начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва, когато задълженията на клиентите не са заплатени в срок от 30 дни от издаване на изравнителните сметки.

В този смисъл и на основание чл. 84, ал. 1 ЗЗД, считано от деня следващ последния ден от горния срок купувачът на топлинна енергия изпада в забава за изпълнение на задължението си за заплащане на цената на таксата за услугата „Дялово разпределение“ /за установения период от м.08.2018 г. до 30.04.2019 г./ и дължи обезщетение в размерите по чл. 86, ал.1 от ЗЗД. В конкретния случай ответникът безспорно е изпаднал в забава за изпълнение на задълженията си за заплащане на таксата дялово разпределение, 30 дни, след изтичане на периода, за който се отнася съответното задължение /така таксата за м.08.2018 г. става изискуема на 30.09.2018 г., след който срок длъжникът изпада в забава и дължи мораторна лихва на кредитора/. Предвид изложеното, искът за мораторната лихва, дължима върху главницата за ДР /в установения ѝ размер от 23,90 лв./, следва да бъде уважен за периода на забава от 31.08.2018 г. до 12.08.2021 г., и в предявения с ИМ размер от **6,27 лв.** /доколкото установения от съда по реда на чл.162 от ГПК, посредством онлайн лихвен калкулатор, базиран на интернет страница [www. calculator. bg.](http://www.calculator.bg/), възлиза на сума от 7,16 лв., която е по-голяма от претендираната от ищеца такава.

Относно релевираното от ответника възражение, че обвързаното настъпване на падежа на задължението за плащане с притежаването на специално техническо средство /компютър, смартфон или друго средство/, чрез което да се достъпи до интернет, поставя

потребителя в значително неравностойно икономическо положение спрямо търговеца, съдът счита същото за неоснователно, доколкото в чл. 30, ал. 3 и ал. 4 от Общите условия на ищеца е предвидено, че продавачът издава съобщения за фактурирани суми на клиентите, а не дължи обявяването им в интернет страницата на търговеца, подобно на предходните ОУ на „...“, приложими до м.07.2016 г. Следва да се посочи, че по делото бяха приложени и известия за доставяне на писма, съдържащи справки за дялово разпределение за отчетен период 2017-2018 г. и 2018-2019 г., чрез пощенските кутии на имотите, за което се е подписал свидетел, живущ в същата етажна собственост.

По разноските:

Съгласно задължителните указания, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк.дело № 4/2013г. ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

С оглед изхода на спора право на разноски имат и двете страни.

Ищецът, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, има право на разноски съобразно уважената част от иска, а именно в общ размер на **78,30 лв.** за настоящото исково производство, доколкото ищецът е сторил разноски в общ размер на 177,07 лв., от която сума **77,07 лв.** за платена държавна такса, а дължимото му се юрисконсултско възнаграждение, съдът определя по реда на чл.78, ал.8 от ГПК вр. с чл.23 от ЗПрП и Наредбата за заплащането ѝ, в минимален размер от **100 лв.** На ищеца се следват и разноски за заповедното производство до размер от 41,54 лв.

Ответникът, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, също има право на разноски съобразно отхвърлената част от иска в размер на **223,12 лв.**, тъй като същият е сторил разноски в размер на **400 лв.** за адвокатски хонорар, чието плащане е доказано с приложения Договор за правни услуги от 14.03.2022 г., който има характера на разписка.

След извършена съдебна компенсация на дължимите разноски сумата която ищецът дължи на ответника е в размер на **103,28 лв.** за съдебни разноски.

Така мотивиран, Софийският районен съд, на осн. чл.235, ал.1 от ГПК,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, по предявените искове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, че **К. Л. М.**, ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ..., **дължи** на „...“, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., представлявано от ... и ...- изпълнителни директори, следните суми:

- сумата от **799,98 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от **01.07.2018 г. до 30.04.2019 г.**, ведно със законна лихва от 30.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането,

- сумата от **141,56 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ТЕ за периода от **15.09.2019 г. до 12.08.2021 г.**,

- сумата от **23,90 лв.**, представляваща цена на извършена услуга за дялово разпределение за периода от 01.07.2018 г. до 30.04.2019 г., ведно със законна лихва от 30.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, и

- сумата от **6,27 лв.**, представляваща мораторна лихва върху ДР за периода 31.08.2018 г. до 12.08.2021 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение от 27.09.2021 г. по чл.

410 ГПК по ч. гр. д. № 50517/2021 г. по описа на СРС.

ОТХВЪРЛЯ предявените от „...“, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., представлявано от ... и ...- изпълнителни директори, искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 150 ЗЕ и чл.86, ал.1 от ЗЗД, че **К. Л. М.**, ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ..., дължи следните суми:

- сумата от **951,51 лв.**, представляваща цена на доставена от дружеството топлинна енергия за периода от 01.05.2017 г. до 30.06.2018 г., ведно със законна лихва от 30.08.2021 г. до окончателното изплащане на вземането, като погасена по давност

- сумата от **274,28 лв.**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху погасената по давност главница за ТЕ и периода от 15.09.2018 г. до 15.09.2019 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК и след съдебна компенсация „...“, ЕИК, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ..., представлявано от Александър Александров да плати на **К. Л. М.**, ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. ..., сумата от **103,28 лева**, представляващи разноски в производството по чл. 422 ГПК, сторени пред СРС.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – „...“, с ЕИК ..., седалище в

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____